

1. Een plan

Mogen ouders hun kinderen zomaar op reis meenemen, net als een koffer die je achter je aantrekt? Nou, ik vind van niet. We waren net een paar maanden terug in ons huis in Nederland. Ik heb het hier super naar mijn zin op school en met mijn vrienden. Ik heet Robin, ik ben een jongen en ik zit in groep zes. Ik zit sinds kort op mountainbikettraining, net als Anne. En ik vind Anne echt heel leuk, ze is mijn (beste) vriendin.

Anne ging na training nog even mee naar huis. We voelden ons super. Anne en ik waren geselecteerd voor de mountainbikecompetitie. Na de zomervakantie begonnen de wedstrijden. We raceten naar binnen, zonder fiets hoor. Mama en papa zaten aan de keukentafel achter de laptop. In een flits zag ik 'House for rent' staan. Weet je wat dat betekent? Nou, ik wel. 'House' is huis en 'rent' is huren. We wonen in een gezellig rijtjeshuis, dus ik wist meteen dat papa en mama weer iets van plan waren. Vast geen vakantiehuysje huren, want in de zomervakantie gaan we altijd kamperen. Papa en mama zijn natuurfreaks.

Afgelopen jaar hebben we een half jaar op Aruba gewoond. Dat is een eiland zo groot als Texel. Ze spreken er Nederlands. Mama werkte daar op een school in de stad en ik ging naar een school dicht bij ons huis. Papa heeft op Aruba een boek geschreven. Een mooi fotoboek over bedreigde dieren. Papa en mama praten altijd over vervuiling, het klimaat en de natuur.

We waren net een paar maanden thuis en nu wilden ze dus weer vertrekken. Ik wist het zeker! Voor hoelang? Geen idee, ik wilde gewoon niet mee. Ik heb geen broers of zussen, dus ik ben nogal makkelijk om mee te nemen. Nou, ik ben dus geen rolkoffer. Ik was

vastbesloten om thuis te blijven, voor altijd.

House for rent, wat dachten ze wel! Weg betekent geen mountain-bikecompetitie, een andere school, mijn vrienden missen, weer opnieuw vrienden maken... Ik had dus echt geen zin om mee te gaan! 'En ik blijf hier!' riep ik kwaad en ik trok Anne mee. 'Jullie gaan zelf maar, zonder mij.' Ik knalde de deur dicht.

We zaten op het hekje van onze voortuin. Mijn hoofd leek wel een smoothie van gemalen gedachten. Ik wilde absoluut niet op reis, zeker niet weg van Anne. Ze sloeg haar arm om me heen. Ze zei van alles, dingen die niet tot mijn smoothiehoofd doordrongen. Opeens hoorde ik haar zeggen: 'Heb je die hond op de foto gezien?'

Ik keek opzij, recht in de ogen van Anne. Ze heeft lichtbruine flonkerogen.

'Welke hond?'

'Zal ik de hond op de huizenfoto aanwijzen?'

Ik schudde mijn hoofd. 'Ik ga daar niet heen,' zei ik. 'Nooit niet.'

'Het is een bruine hond, vast een lief beest.'

Anne weet dat ik heel graag een hond wil, vandaar dat ze het over die hond had. Ze wilde me opvrolijken. Dat vond ik superlief van haar. Anne kletste dus over die hond. Dat het vast een rashond was met kort haar. Ze dacht aan een pointer. Ik had nog nooit van dat ras gehoord. Ze vertelde ook dat er een bananenboom op de foto stond. Toevallig houd ik erg van bananen. Voor mijn fietstraining eet ik er wel twee.

‘Bananen groeien in Afrika,’ zei ik. ‘Zeker weten dat mijn ouders naar verwegistan willen gaan.’

Mama deed de deur open. ‘Komen jullie even wat drinken?’ vroeg ze.

Anne trok me mee naar binnen.

‘We begrijpen dat je niet weer zo lang weg wilt,’ begon papa. ‘Deze reis is anders. Ik ben gevraagd om voor een natuurtijdschrift artikelen over bedreigde dieren in Afrika te schrijven. Een fantastische opdracht, want ik kan weer schrijven en fotograferen!’

‘En je weet hoe belangrijk aandacht voor de natuur is,’ vulde mama aan. ‘Dat vind jij toch ook?’

Precies wat ik dacht, bedreigde dieren gaan voor kinderen. Nou, ik voelde me meer een ongewenste diersoort. Ik klemde mijn kaken op elkaar, niet van plan om iets te zeggen

‘En wat is er anders?’ vroeg Anne.

‘We hebben het verblijf in de zomermaanden gepland,’ antwoordde mama.

‘Hoef ik dan niet naar een andere school?’ vroeg ik verbaasd.

‘Nee, hoor,’ zei mama. ‘Je mist de laatste twee weken van groep zes, dat is alles. Met je juf en de directeur hebben we overleg gehad.’

‘De laatste weken doen we toch bijna niets,’ zei Anne opgewekt.

‘Oké, dan ga ik wel mee.’ Ik zei het zo gewoon mogelijk omdat ik daarvoor zo moeilijk had lopen doen.

We dronken onze limo en we vertelden over onze mountainbikecompetitie.

Vanaf dat moment was alles anders. Anne had gelijk. Bij het huis hoorde een hond, net als een huisoppasser. Mama zei dat de hond waarschijnlijk een waakhond was. Waakhond of niet, mijn grootste wens is een hond! Ik kreeg zelfs een beetje zin in die reis. Alles ging in een stroomversnelling. Mama en papa huurden het huis met de hond, boekten vliegtickets en deden allerlei voorbereidingen. Ik moest ook prikken halen tegen enge ziektes, zoals gele koorts (daar word je vast geel van). Dat heet vaccinatie. Tegen malaria kregen we

pillen mee. Malaria krijg je van een muggenprik. Nou ja, liever een muggenprik dan een krokodillenbeet. Die beesten leven daar ook! Had ik al verteld dat het huis in Kenia aan de kust lag? Ze hadden die plek gekozen omdat het vlak bij een opvang voor zeeschildpadden was. Daar ging papa een artikel over schrijven. Vandaar konden we een wildpark bezoeken.

Papa wilde ook over de neushoorn en over olifanten schrijven.

In wildparken lopen wilde dieren in het wild. Klinkt logisch, maar toch ook weer niet. Als je wild bent, hoef je toch niet in een park te lopen? Die parken zijn heel groot. Daar kwam ik ook pas achter toen ik met Anne aan het computeren was.

We zochten eerst wildparken op. Het grootste wildreservaat heet Tsavo en het is zo groot als heel Nederland. Er wonen ook mensen, dus niet alleen dieren. We bekeken foto's op de laptop.

'O, wat mooi daar,' zei Anne. 'Alle dierentuindieren lopen daar gewoon los!

Olifanten, giraffes, zebra's, antilopen, kijk die babyolifantjes! Wat is jouw lievelingsdier?'

'Ik twijfel tussen een olifant en een tijger. Ik ben gewoon niet zo goed in kiezen.'

'Ze zijn allebei mooi,' vond Anne. 'Vooral die babyolifantjes. Mijn lievelingsdier is de witte leeuw.'

‘Nooit van gehoord.’

‘De witte leeuw komt voor in een boek.’ Ze toetste ‘witte leeuw’ in op de computer.

We vonden een foto van een witte leeuw. Ze bestaan echt!

‘Witte leeuwen zijn heel zeldzaam,’ las Anne hardop. ‘Het zijn geen albinoleeuwen maar ze hebben een wit pigment.’

Toen zochten we ‘albino’ op. Je hebt albinomensen, -dieren en -planten. Ze hebben te weinig pigment. Dat is gevaarlijk omdat ze dan niet goed beschermd zijn tegen de zon. Pigment is een stof die ervoor zorgt dat de vacht of huid een kleur krijgt.

‘Ik ga op zoek naar een witte leeuw voor je,’ zei ik.

‘En als je er een gevonden hebt?’ vroeg Anne.

‘Dan doe ik die leeuw de groeten van jou.’

‘Beloofd.’ Ik gaf haar een high five.

2. Op reis

De weken vlogen voorbij. Op school had ik nog wat extra werk gedaan omdat we twee weken voor de zomervakantie vertrokken.

We pakten koffers in. Ik nam natuurlijk mijn zwembroek en duikbril mee. Mama kocht waterschoentjes omdat ze had gelezen dat er een heel gevaarlijke vis bestond. Als je erop ging staan dan sloeg de staart van die vis in je been. Aan die staart zat een punt met vergif. Ik was echt niet van plan om op die vis te gaan staan. En wat maakten die waterschoenen dan nog uit? Ik stopte ze voor de zekerheid toch maar in mijn koffer.

De dag voor vertrek nam ik afscheid van mijn groep. Iedereen wensde me een goede reis.

‘Ik ben wel een beetje jaloers op je, hoor,’ zei mijn juf. ‘Laat je wat van je horen?’

Ik beloofde haar foto’s te sturen.

Anne en haar moeder brachten ons naar Schiphol. In de auto zei Anne niet veel, voor haar doen. Het was ook best vroeg, drie uur in de morgen. Het vliegtuig vertrok om zeven uur, maar we moesten al drie uur eerder op Schiphol zijn. Annes moeder parkeerde de auto voor de vertrekhal. Boven ons hoofd bromde een vliegtuig. Opeens was de grote reis vlakbij. We gingen echt twee maanden weg.

‘Doe je de witte leeuw de groeten van me?’ vroeg Anne.

Ik knikte.

‘En geef je die bruine hond een knuffel van me?’

Ik gaf Anne een dikke knuffel. In haar flonkerogen glansden tranen. Ik kreeg ook een brok in mijn keel en ik moest wel drie keer slikken. Ik draaide me snel om. Ik wilde niet dat Anne zag dat ik ook bijna

moest huilen. Bij de deur van de vertrekhal zwaaiden we nog even naar elkaar.

Wat zal ik over de reis zeggen? Eerst duurde de vlucht heel lang. Ik keek steeds op het schermje voor mijn stoel. Bij vluchtgegevens kon ik het vliegtuig precies volgen. Wist je dat een vliegtuig wel achthonderd kilometer per uur vliegt? Als papa honderdveertig rijdt, begint mama al te gillen. Nu niet hoor, ze zat in een tijdschrift te lezen.

Op het schermje leek het vliegtuig wel een slak, zo langzaam kroop het vooruit. Daarna klikte ik een film aan. Het ging over een zieke dolfijn, heel zielig. Gelukkig werd de dolfijn weer beter en de tijd vloog voorbij. De tijd vliegt dus echt als je vliegt, grappig hè. Het vliegtuig landde in Nairobi, de hoofdstad van Kenia. Daar moesten we overstappen naar een klein vliegtuigje. Eerst liepen we door gangen, trappen op en af.

‘Wat een doolhof,’ zei mama. ‘Ik hoop maar dat onze koffers niet verdwalen. Het zou echt een ramp zijn als onze spullen hier zoekraaken.’

‘Mijn fotocamera hangt over mijn schouder,’ zei papa opgewekt.

‘Mij maakt het ook niet uit,’ zei ik. ‘Ik heb mijn zwembroek in mijn handbagage.’

We moesten een tijd wachten in een kale hal. Mama wiebelde met haar voet. Dat doet ze altijd als ze ergens zorgen over heeft.

‘Maak je nou niet zo druk,’ zei papa. ‘Het komt wel goed met onze bagage. Niemand maakt zich hier druk.’ Hij sloeg zijn arm om mama heen.

Opeens wist ik wat het grote verschil is tussen Nederland en Kenia. Alles ging hier in slow motion. Je moest langer wachten, mensen liepen minder gehaast, de koffers deden er dus ook langer over.

Na ik weet niet hoelang wachten, liepen we met de andere passagiers naar buiten. We stapten zo de oven in, oei wat een hitte! We liepen over een stukje gloeiendhete landingsbaan naar een klein vliegtuigje. Ik klom de trap op en ging naast mama bij een raampje zitten. Papa

zat achter ons bij een raam. Hij stelde meteen zijn fotocamera in. 'Je kunt uit de lucht al wilde dieren zien,' beweerde hij. Ik was wel benieuwd naar die dieren. Zodra we vlogen drukte ik mijn neus tegen de ruit. Eerst zag ik heel veel huizen. Nairobi is een grote stad. Algauw werd het land geel, met hier en daar een zwarte streep: een weg en dorpjes met groen eromheen. Daarna zag ik kale bruine en gele vlaktes met soms een glinstering van water. 'We vliegen boven een wildpark,' hoorde ik papa zeggen.

'Kijk, een kudde gnoes!' Ik zag een heleboel stipjes bewegen. Die stipjes waren dus gnoes. Omdat ik met Anne op internet wilde dieren had opgezocht, wist ik wat een gnoe was. Het is een beest met een hele bos haar om zijn nek en verder nogal koeachtig. Maar zo veel? Mama boog zich over me heen.

'Duizenden gnoes,' zei ze. 'Vast op trek. Dat zie je aan die stofwolk.'

'Gnoes horen niet bij de zeldzame dieren,' concludeerde ik lachend.

Mijn ogen deden zeer van het turen en ik voelde me best een beetje moe. Opeens dacht ik aan thuis, mijn kamer, mijn mountainbike in de schuur en natuurlijk ook aan Anne. Zou ze vandaag hebben gefietst? Welke dag was

het en hoe laat? Dat waren mijn laatste gedachtes. Toen ik wakker schrok was het vliegtuig al geland en moest ik direct opstaan.

Ik voelde me een beetje boos omdat mama me had laten slapen. Nu had ik een stukje van de reis gemist. Net of er een hapje uit was genomen, een hapje dat ik zonder proeven had doorgeslikt.

Even later werden onze paspoorten bekeken en haalden we onze koffers op. Alle drie de koffers stonden gewoon op ons te wachten. Mama had zich voor niets druk gemaakt. Ik snap haar wel, hoor, want in die koffers zaten al onze spullen voor twee maanden Kenia. Papa haalde bij de verhuur een auto op. Echt een stoere! Een groene

Land Rover, met vierwielaandrijving.

‘Voor onze safari,’ glunderde hij. De auto had grote brede wielen met dikke banden. Ik moest erin klimmen. We reden al gauw Mombassa uit. Zo heet de stad waar we geland waren. De weg liep langs de kust. Niet dat je de zee goed zag. Soms zag ik in de verte een klein stukje blauw.

Papa gaf flink gas. Hij wilde voor het donker bij ons nieuwe huis zijn.